

Прича из живота – Соња Дисећ

ЛУДА БАБА

Дан је леп и сунчан, а ја нервозна и тмурна. Чекам у реду за шећер и зејтин, као некад. Одрасла сам уз намирнице тако набављене, уз сумњиве дилере на сваком ћошку који зује ззз... (*у преводу девизе*), уз чупаве жене са високобуџетним слоганом: *Гаће, жене, гаће!* Поменућу и јужну зону, осиромашени уранијум, песме на мостовима док бомбе падају, друштвене игре у склоништима. Како је све то утицало на моје одрастање и сазревање, супер сам испала!

Сигурно ћу сатима чекати. Тешим се, још увек могу да стојим, не мора моје дете. Нека, нисам ништа урадила да се не понови. Чекала је и једна жена испред мене. Чудно, сличних смо година и описа, имамо исте ципеле и ташну. Да није моје друго ја?! Читала је нешто сузним очима. Нисам од оних што меркају туђе новине преко рамена, али за све постоји први пут. Примакла сам се лагано и кроз неколико редова, схватих, нечији је дневник.

Приметивши моју пажњу, госпођа је вратила прву страну, да не останем ускраћена за прве редове. Нећу је одбити, и онако је видим само ја. Читала сам, без даха, на глас, да чујете и ви што читате у себи. Иииии почиње ...

„Снуђдена седим на клупи испред сеоске куће у којој сам одрасла. Дуго нисам долазила. За неки дан напунићу 83 године и ово ми је можда последњи пут да боравим овде. Људе које сам некад познавала, помрли су, сада само њихови унуци и прауници сврате једном у неколико година, ако и тад. Све је безлично и зарасло у коров. Гледам и плачем, од кућерине пуне људи остао је пусти крш. Старе распале

зидине, а обећавала је много, баш као и ја. Капије висе, трава преко главе, паучине и мемле свуда. Син, снаја и унуци доћи ће на рођендан. Требало би да се среди мало, очисти, да не брукам претке. Бар нешто да могу да урадим, али кичма и године не допуштају. Тешко ми је, присећам се свих лепих тренутака, детињства, осећаја сигурности, деде, бабе, родитеља. Нико више није са мном. Нисам сама, супруг и ја смо у браку скоро 50 година. Ускоро обележавамо јубиларну годишњицу. Знам и коју и кад, али само ја памтим. Питам се понекад како успем да запамтим све те ситнице — и кад и где смо се упознали, и шта смо рекли, и како смо се волели и желели, и како смо се рано изгубили, изневерили. Човече, нису избледели ни сви успони и падови, искрени пријатељи и лажни осмеси, сви подвизи и страхови, храбрости и учаурене жеље. Могла сам више, јаче, боље, да живим, проживим, волим, осетим. Могла сам, али нисам. Какав сам досадан бакутанер. У мојим годинама не знају шта су јели за доручак, а ја памтим, још пишем дневик, хејјј...

После мене, ове странице ће читати неко мој, неко кога ћу од горе волети чистије, због кога вреди писати. Е па, дете моје, ти што кришом читаш, почни да живиш, а не да отаљаваш дан по дан. Да, да, баш ти! Ухвати сваки секунд среће и љубави док не буде касно. Плашиш се — грешка! Страх уништава цео лични универзум звани душа. Моја је чудног кова, тако нежна, а утабана, тако жива и ведро, а жељна и сабијена. Шамарали је и мазили разни ветрови, нису је убили, али су узимали по део и несебично носили. Остављали би по коју сузу, горчину и бол. До следећег осмеха требало је пуно олуја. Ипак, све прође и опет засија нова искра, појави се нада и још јаче жеље за искренијим, топлијим сунцем. Запамти! Живи и воли без компромиса и немој се плашити нових почетака. Немој, као ја! Немој, да би се ти смејала на овој истој клупи.“

Летела сам кроз редове као опијена. Погледах ту жену до мене право у очи. Трајало је неколико секунди, а читава вечност је прострујала кроз нас, спојисмо се у једно. Језиво! Одох ја одавде!

Бежим, као да сам препознала визију себе у тим годинама. Е, луде ли бабе, свашта сам читала, али овако нешто не до сада. Вероватно никада и нећу пошто се ствари дешавају само једном у животу.

Изашла сам из реда иако већ надомак литри зејтина и по којој врећици шећера. Гледали су ме у чуду и са подсмехом, *види је, чекала толико и отишла*. Ови иза мене се порадовали, неколико корака су ближи тезги. Пуно ће им помоћи. Нека их, битно да ја знам зашто сам изашла из тог сабласног реда и куда сам кренула. У ствари, знам ли...?! Све је и даље збуњујуће.

Бабац можда јесте луд, али зна да пише, да те натера на размишљање. Пази сад, она 83, а ја ћу ускоро 38. Године пролете у неколико секунди, зависи само са које стране их посматраш. Остаје на мени да откријем да ли ја имам њене или она моје. Цифре су можда случајност, иако не верујем у њу, а остало?! Да, жао ми је ствари које нисам постигла, висина које нисам достигла. Застадох! Чекај, управо је о томе писала. Страх и кајање — лоша комбинација. Могла сам... Могла сам до сада завршити факултет, могла сам имати добар и плаћен посао, љубав што се деси једном и траје вечно, више пријатеља, више времена за дете и себе, могла сам и ценити то што сам имала, могла сам родитељима бити јача подршка, могла сам постати лепша и згоднија жена... Могла сам гомилу тога... Нисам, али не значи да нећу.

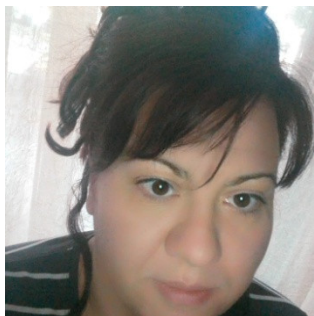
Али не значи да нећу — реченица због које је настала цела прича! Све претходне су се завршавале код — нисам. Обасјао ме је непрегледан спектар могућности. Можда није касно да исправим први ред:

„Дан је леп и сунчан, а ја весела и испуњена”. Све је до наших одабира, како речи тако и осећања. Остаје ми да се од срца захвалим *лудој баби* на ширим видицима и новим почецима. Оставила ми је у аманет богатство — жељу да некад дневник започнем са:

„Срећна седим на клупи испред сеоске куће у којој сам одрасла....”

Жену из реда када сретнем у огледалу, поразговарамо се мало. Рекла сам јој да ме радује што кућа на селу још увек није зарасла у коров, зидови право стоје и једна лепа клупа. Одласком мени драгих људи, корени старе липе су пољуљани, али су изгледа добро ожиљени. Не бих волела да њих и себе изневерим и да се не насмејем кад седнем у 83-ој на нашу клупу истине.

О АУТОРКИ ПРИЧЕ

Соња Дисич је рођена 1979. године. Основну и средњу школу завршила је у родном Панчеву. Касније, студирање економије и послови су је задржали у Београду. Живот је на неколико година одвео у Крушевац. Удата је, мајка једног преслатког дечака.

У слободно време воли да пише кратке приче на теме из живота које јој инспирација наметне. Покушава да споји неспојиво, да исправи криво, да улепша ружно. У сталној је потрази за суштином и балансом. Жеља јој је да се озбиљније посвети писању и да се оствари као списатељица.